

TELEGRAFUL ROMAN.

Apare Marția, Joi și Sâmbăta.

ABONAMENTUL:

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarhie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru străinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la:

Administrațiunea tipografiei archidiecezane, Sibiu, strada Măcelarilor 47.
Correspondențele sînt a se adresa la:
Redacțiunea „Telegraful Român”, strada Măcelarilor Nr. 37.
Epistole nefrancate se refuză. — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE:

Pentru odată 7 cr. — de două ori 12 cr. — de trei ori 15 cr. rëndul cu litere garrond — și timbru de 30 cr. pentru fie-care publicare.

Revista politică.

Între evenimentele cari stau în strînsă legătură cu politica esternă abia mai ia cineva notiță de cele curat interne a le noastre. Pactul dualistic cărui ia sosit terminul de înnoire încă nu s'a înnoit și se tragă forțe mult chiar și hotărîrea asupra unui provisoriu al pactului. Guvernele de dincoci și de dincolo de Iaita, absorbite de creditul de 60 milioane, abia în septămăna trecută au aternat, înfălnindu-se amîndouă în Viena, tîta afacerea pactului de fapt provisoriu până la sferșitul lui Maiu și desbaterea mai departe au amănat'o pe timpuri mai bune.

Cu atît mai spornice se par a fi pregătirile de mobilizare. Despre aceste ne spune „P. Ll.” că se fac, înse adauge, pentru o eventuală mobilizare. Pe lângă aceste cursul normal al activității în cercurile militare și urmază drumul lor. Așa de vre-o câteva zile încôce au loc esamenele căpitanilor cari sînt de a se promova în statul major. Mai departe se pregătesc listele pentru avansamentul din Maiu. Avansamentul de astădată se dîce că nu va fi așa mînos ca în tîmna trecută. Chiar și la cas de mobilizare avansamentul nu va fi ca în anii 1857 1859 și 1866. Așa d. e. la infanterie, care reprezintă puterea armatei, pentru cazul de mobilizare, avansamentul se va țermurî la 80 majori, 500 căpitani 600 locotenenți superiori și tot atîți locotenenți. Causa acestui fenomen e de a se căuta în impregiurarea, că în puterea organizațiunei de față cadrele de pace sînt și în timp de pace mai mari, de cum erau mai înainte. Chiar și la cas de mobilizare regimentele de infanterie se vor înmulți numai cu căte un batalion (al șeselea). La celelalte arme pozițiunile cele nouă vor fi și mai puține.

Amânarea desbaterilor asupra pactului, pregătirile militare pe care oficiosul din Budapesta ni le înfățișează,

în termeni destul de învăluiți, ca și complete și în fine desbaterile cele multe asupra creditului de 60 milioane sînt nisce fenomene demne de considerat. Tîte la olaltă constitue un tablou, care, acum în ajunul congresului, nu inspiră patriotului încrederea de a vedé cu energiă și totodată cu rezultatul dorit apărare interesele monarhiei.

Interesantă este în impregiurările actuale părerea foiei berlineze „Nat. Ztg.”, carea se publică în zilele aceste prin canalul unei corespondențe din Viena.

Foia respectivă mîneacă de la cestiunea orientală și o aduce în combinație cu starea internă a monarhiei. „Unicul rezultat durabil, dîce „Nat. Ztg.”, al cestiunei orientale pentru Austria este, că dualismul în forma sa de pînă acum nu numai s'a făcut urgisit pînă la extremitate, dară l'a adus pînă la absurditate și a îmulțit forțe tare, de o parte numărul centraliștilor, de altă parte numărul amicilor uniunei personale. Pînă acum s'au făcut concesioni pretensiunilor magiare ca să se încungire uniunea personală, carea ar fi redus pe Cislaiania independentă, în însemnătatea sa pentru politica europeană la pozițiunea unui stat de a două mîna. Cine ar mai arăta astădi în Viena o îngrigire, ar provoca — după impregiurări — sau un suris amar, sau un hohot desprețuitoriu. Cine nu crede acésta sau voiesce a o îngropa în tăcere, pôte să o facă, după cum i va plăcé: fapta însă remăne neschimbată.

Congresul se va întrunî preste vre-o de ce zile. Corespondența, care privește întrunirea congresului, o pîrtă guvernul austro-unguresc. Președința o va avé principele Bismarck la deschidere. În decursul desbaterilor l' va substitui Bülów.

În London se schimbă credința în congres ca și timpul din zilele babelor. Englitera se pregătesce pentru congres, dară nu mai puțin și pentru resbel. O telegramă din London

de la 16 Martiu spune că acolo congresul se consideră numai de un pretest. —

Spre a completa nesiguranța în fitoriul congres vin și de la Petersburg sciri, că atît Anglia cât și Austro-Ungaria sînt cu totul în contra părții esențiale a condițiunilor de pace de la San Stefano.

O telegramă din Petersburg de la 17 Martiu anunță, că la magistratul de acolo se deschid liste pentru persoanele care voiesc și sînt apte de a primi posturi de ofiieri în miliții.

Între scirile cele multe a reu, să înregistram în fine și de acele, care ne dau speranțe de pace, cel puțin pentru timpul cel mai de aprôpe. După „Agence Russe” tractatul de pace între Rusia și Turcia este ratificat de ambe părțile. Publicarea va urma după ce se va comunica puterilor. Armata rusescă se pregătesce de plecare cătră casă.

Macedonia, și ceea ce ar puté să devină.

Ideea națională a început a preocupă și pe românii Transdanubiani în special pe cei din Macedonia. „Rom. lib.” în N-rul seu de la 2 Martiu a. c. aduse un articol interesant, care după afirmațiunea acestui dîar este din condeiul unui român macedonean. Ne folosim de ocaziune și reproducînd articolul punem și pe cititorii nostri în pozițiune de a cunósce a pirațiunile acelor frați îndepărtati și tîiați de seculi de trupul național.

Êtă articolul:

Am avut fericirea să pot învăța a citi, de și cam târziu, și sciînd că cel mai util lucru pentru un om ôre care de ori ce națiune, este de a cunósce fazele prin cari au trecut strămoșii săi, am luat „Istoria Românilor” și am percurs'o, tîta. Am început aîntîu de la originea acestei națiuni, care se multiplică pe sine pentru a ajuta cât se pôte de mult pe frații ei, am studiat pe Ro-

mani, în regatul lor, în republica lor și în imperiul lor. Ajungînd însă la Aurelian imperatoarele, am vîdut lucru care nu l' sciam pînă atunci, că el e fundatorul Daciei Transdanubiene, că el este pîrintele adevêrat al acestor mîni de ômeni, care avînd mijlôce pot să ajungă pe multe din națiunile civilisate, astădi.

Neinteresarea istoricilor cari au scris asupra popórelor din occidentul Europei, lipsa mai totală de documente, după cari pôte fi alcătuită o istorie, a făcut ca un vîl des să acopere cartea, în care mîna destinului săpa istoria Macedoniei. Las dar istoria lor ca să mă ocup întru cât mi vor permite puterile de locuitorii ei.

După datele statistice, care sînt cele mai recente și cari sînt cele mai acreditate, populațiunea Macedoniei împreună cu a Tesaliei, a Epirului și Albaniei, populațiunea dîce a acestor provincii, curat de ginte română, se urcă aprôpe la un milion și jumătate. Dacă nu mă înșel, cu vr'o două sute de mii de ômeni, mai mult de căte populațiunea continentală, sau insulară a Greciei. Pămîntul Macedoniei în mare parte muntos, presentă aspectul cel mai pitoresc: munții, delurile, colinile sale, văile, pădurile căte-va din șesurile sale, forméză sub cerul albastru al primaverii una din panoramele cele mai admirabile din căte sînt în tîta lumea. Așezat în vîrfurile unuia din munții săi, privitorul cuprinde imensul spațiu, ochii se înduioșéză de tabloul ce l' privește, recunoscîtori se ridică cătră creatorul omnipotent și iubirea de țară debordă în doinele cele mai frumoșe, în căntecele cele mai sentimentale, în poesiele cele mai atingătore, fidel resunet al unei inimi ale căreia aspirațiuni nu merg mai departe, de căte în a cere fericirea țerei, în care locuesc aceia pe cari ei iubesc. Munții săi unde pășunile abundă, sînt străbătuți în tîte direcțiunile de neumerate turme de oi, și când din întemplantare ai fericirea de a sta lângă un păstoriu când se odichnesce de laborile zilei, orele ce se petrec cu dînsul te încântă, emoționéză și store lacrimi de tristeță adesea ori, căci în accentul lui, în căntecul lui în sentimentul cu care esecută ceea ce ascuți, se află pe lângă talentul artistului, accentul inimei. Povestirile lui adesea simpatice, în-

FOIȚA.

Cerșitorea de pe Pont des Arts.

(Traducere din W. Hauff: *Novela*).

(Urmare.)

V.

„Eu m'am născut în Granada, sennore. Tatăl meu a fost comandantul unui regiment, și el și mamă-mea erau din una din cele mai vechi familii ale acestui regat. Eu fui crescut în legea creștină și în tîte sciințele, cari fac podôba unui nobil, și când ajunsei la vîrsta de două-deci de ani, fiind trupesce bine desvoltat, tatăl meu mă destinase pentru cariera militară. El însă era un om strict și fără considerări în serviciu, și cunoscînd iubirea ce mamă-mea avea pentru mine, se temea că, ea l' va împedea adese, când ar voi să mă constrîngă a-mi împlini cu scumpătate datorința mea, pentru aceea el hotărî a mă trimite la alt regiment. Alegerea cădă asupra Pampelunei, unde comanda unchiul meu.

Acolo învățai servițiul acurat și exact și în decurs de de ce ani înaintai la rangul de căpitan. Când eram de trei-deci ani, unchiul meu fu strămutat la Valencia. Fiind el om de influență mijloci ca, chiar după o jumătate de an să-i pot urma ca adjutant. Când sosii în Valencia, multe din cele casnice ale unchiului meu erau schimbate cu totul.

„De mult, încă din Pampeluna, el remăsese vîdov. În Valencia făcî cunoscința cu o vîduvă bogată, și cu vr'o căte-va săptămîni, înainte de sosirea mea, se însurase. Îți poți gîndi, cât fusei de surprins, când în o damă căm în vîrstă mi recomandă pre soția sa; surprinderea se făcî însă mai mare și se prefacî în bucurie când aduse înainte-mi o fetiță, frumoșă ca ziorile și mi-o recomandă ca pre fiica sa Laura, verișora mea. Încă nu iubisem pînă în acel moment, și camaradii adese ori mă numiau din acésta causă Pedro al pedro, (Petru cel de pîtră); dar acésta pîtră se topi ca cîra la privirea plină de foc a Laurei. „DTa, don Frôbenio, o ai vîdut;

acel chip reproduce trăsăturile ei ce-rești, dacă de altcum i este unui artist pămîntén cu puțință, să imiteze natura în opurile ei minunate. O, tocmai așa și purta ea pîrul, tocmai așa de resolut ca în acea icônă și punea în cap pâlăria cu penele cele falfăi tîre, și când și ridica negrii ochi de sub lungile sale gene, părea că și se deschid porțile raiului și un ânger strălucitor te salută prietenos.

„Iubirea mea, sennore, era plină de fericire; căci în tîte zilele puteam fi în giurul ei; acele stavile, cari în patria mea despart de regulă pre cei ce se iubesc, și fac iubirea durerosă, bănuitoare, și viclénă, acele stavile pentru noi nu erau. Și când căutam în viitor, cât de fericit mi se părea el! Unchiul meu mă iubia ca pe fiul seu; și dacă cumva l' înțelegeam bine, părea a nu-i fi tocma neplăcut, dacă voiu peți pre fiica sa; și dela pîrintele meu nu aveam să mă aștept la vr'o pedecă; căci Laura era din sînge nobil, și avîntile mamei sale erau cunoscute. Cât de puternică a fost iubirea mea, poți judeca și din

acea impregiurare, că, eu iubiam chiar și acolo, unde nu aveam să întimpin nici o nevoie, nici o durere. Căci de regulă iubirea se nasce din plăcuta băgare de samă că, pôte nu am displicut iubirei; precum focul se furișeză pe sub coperișe, și apoi oprit de un zid, isbucnesce mistuitor în casă și scânteind în sus spre ceriuri, așa și iubirea. Mica aplecare cresce. Stavilele ce ni se par cu neputință să le trecem, ne împintenă; credi a simți un jăratec, care numai în brațele iubitei se pôte potoli. Vorbesci cu dama ta prin gratii, îi trimiți epistola prin camarieră, în vis și deștept îți zugrăvesci chipul ei, figura ei încântătoare; căci pînă aci nu o ai vîdut, decăt învălîită la față și îmbrăcată cu o mantilă gelosă. În sferșit, fie prin viclenie, fie prin forță, stavilele cad. Sbori lângă ea, duci pre cea cucerită înaintea altariului și — apoi cauți mai cu deamîntul la odorul căștigat. Ca pe o livade frumoșă, care este numai un covor, tins preste un loc mlăstinos, când cređi a călca pe pămînt solid, te cufunđi cu piciorul și apa.

teresarea ce 'l cuprinde când ei vorbesci de frații lui, te fac să vezi înfrânsul iubirea de țară lui ca și iubirea de caminul lui. Singura neconsolare a lui este aceea, de a nu pute vedea pe aști frați de cari o distanță imensă 'l desparte. Și când s'era, la vatră începe legendele, basmele, istorioarele tocmai cum se face la țară în timpul culesului porumbilor, făcând abstracțiuni de deșea întrebunțare a lui f, (mostenire cacofonică, dacă se p'ote dice dela greci (nu de ta eleni), a 'i crede că te affi în România. De almintrelea, același lucru e la amândouă națiunile.

Prin ce se cunoște rudenia ce există între două poporă? Responsul cred, că nu p'ote fi de cât acesta: Prin asemănarea limbii, a moravurilor, a datinelor și a literaturii naționale. Cine cunoște întru cât-va Macedonia, trebuie să se convingă, că afară de puține vorbe, influință a grecilor, cea altă parte sunt de origine curat latină. A da exemple de astă asemănare este, cum a-și încerca marea numai cu degetul. Moravurile macedonianului, sunt pure, severe, simple, onestitatea este singura lampă ce 'i luminează în întunerecul vieții sale, generositatea lui e cunoscută. Despre ast lucru vom vorbi mai târziu. De vrei să 'l cunoști bine, dute la țară, studiază pe țăranul muntean, și, creștând că ai a face cu unul din macedoneni, nu vei greși.

Cât pentru datinele macedoniane ele nu pot fi decât acele ale românilor din Dacia Traiană. Nunțile, riturile, umblarea cu moș ajunul, colidețele, felicitările de anul nou sub o formă puțin schimbată, totul în fine seamănă trăsura cu trăsura cu cele ce se petrec în Romania. Apoi un lucru care dovedesce și mai mult că macedoniani nu sunt și nu vor fi nici odată ceea ce crede că p'ote să facă Grecia dintr'înșii, este tenacitatea cu care, ca și românii din t'ote unghiurile, țin la t'ote ce le amintesc că sunt români. Literatura poporană, resumată din nefericire numai în basmele ce se spun s'era la vatra fie-cărei familie, nu diferă întru nimic de ale românilor d'aci.

Și când t'ote acestea sunt probe destul de convingătoare chiar pentru un Toma necredincios, când femeile macedoniane au o aversiune pentru limba greacă și, de și ar puté-o înveța f'orte lesne prin desele relațiuni, cam silite une ori ce au cu grecii încuibăți acolo, nu o înv'etă numai pentru că sunt române și nu vor să se d'ică că pot simpatiza vre-odată pentru greci, când noi bărbații strigăm sus și tare, că grecii vor să ne fure patrie și limbă prin intrigi și mijlociri infame, după t'ote astea d'ic numai nise creeri ca ai grecilor sunt în stare a puté concepe idea, că p'ote vre-odata să grecezeze asti ómeni oțeliți în suferințe, cari mai păstr'edă încă vig'orea ce le a lăsat mostenire ginta romană.

(Va urma.)

Corespondențe particulare

ale „Telegrafului Român“.

Cinadea, 11 Martie 1878. În interesul dreptății și al bisericii Te rog să binevoesci a publica în „Tel. Ron.“ și sub responsabilitatea mea *) r'endurile următoare:

În comuna Cinadea, apr'ope de Blaj, se află pre lângă parochia cea m'arișoră gr. or. și un preot gr. c'th. cu numele Aureliu Rațiu. Parochia acestuia se forméză jumétate din familii române și jumétate din familii țigănesci.

Ei! dară de câti-va ani capitulul din Blaj a cump'erat aici un dominiu f'orte mare de la Gróf Bánfy Jozsef și Neimister: și se vorbesce apoi, că blăjenii ar fi imputat preotului sus-amintit, care până înainte cu cât-va timp nu umbla după proselitism, ci era mai mult liniștit, cum-că nu e catolic destul de mare, și că de când ei, blăjenii au și dominiul acela mare în Cinadea, ar fi timpul să fi prins r'adăcini mai întinse biata unație.

Nu știu din acesta sau din care indemn preotul gr. cat. s'a apucat cu mâni cu p'icioare, să facă proseliți uniți chiar cu călcarea pre față a legii positive. Să vorbescă faptele lui!

Amintitul preot a umblat n'optea pre la casele poporenilor gr. or. din Cinadea îndemnându-i prin promisiuni la unație; le dă beutură prin cărcime și le promite, că el nu le va cere ferdela de bucate, nici țăua de lucru; 'i sp'arie, că nu le vor mai da lemne din pădurea dominiului nici măcar pe bani, necum pe lucru (căci până acum adecă lucrau la stângini în parte, sau pentru vérfuri). Nici trebuiesce alta poporului, care numai p'ote suporta sărăcia venită asupra-i prin anii cei neroditori, și care are să sup'orte atâtea d'ări grele, așa încât numai scie unde-i stă capul.

La numer 8 familii gr. or. au și trecut în urma acestora la unație în 28 Februarie st. n. Dar sus-numitul preot gr. cat. s'a exprimat că în cur'end au să mai trecă la unație deodată 30—40 familii gr. or., și cu timp toți gr. orientalii. Nu știu însă ce fericire sufletescă și vor afla la acel p'astor gr. cat. Aureliu Rațiu, când el în cărcimă, fiind iluminat, înaintea mai multor parochieni gr. or. s'a exprimat în terminii cei mai triviali asupra consistoriului nostru și asupra tuturor gr. orientaliilor.

Acest preot în 24 Februarie a mai sev'ersit pre lângă t'ote acestea și logodna încheiată între o fată de le-

*) Numai sub condițiunea ac'osta ne-am putut hotări a publica corespondența ac'osta.
Red.

gea gr. or. și între un june gr. cat; a sev'ersit și cununia fără să c'era de la preotul gr. or. adev'erința despre sev'ersirea celor trei promulgări și fără contractul buneii învoiri: preotul gr. cat. s'a lăudat adecă, că de se va întâmpla ori ce, el va fi r'espunșătoriu și că lui nu-i pasă nici de Metropolitul nici de Consistoriul gr. or. din Sibiu. Destul de trist, când un preot în țăua de astăzi urméză astfel aci lângă Blaj, lângă focariul (!) culturii, cum le place a-l numi. Apoi nu știu, ce se va fi întâmplând prin locurile mai îndepărtate! Nu știu, la ce bine, la ce cultură, și la ce frățietate să ne mai așteptăm noi Români.

Judece și din acest cas onorat public, cine sunt intoleranții cine sunt proselițiști. „U.“

Procesul „Arborosa“.

(Corespondență originală a „Tel. Rom.“)

Cernăuți, ultima Faur 1878.

(Urmare.)

Drept este, că preste tot nu e ceva mai greu, decât de a fi just față de năzuințe naționale. Pentru că nu p'ote nime, cum se dice, să-și iese din pelea sa, nime adecă, nu-și p'ote nega originea sa. Eu nici despre mine nu pot dice, că pururea și cătră t'ote năzuințele naționale așa fi fost just desăv'ersit. Însă totuși și p'ote omul statua óreși- cari principii fundamentale, dela care să m'anece, vr'end a judeca lucrurile cum se cuvine.

Primul principiu fundamental este ca în privința năzuințelor naționale să lăsăm fie cărei națiuni acel grad de libertate, care-l pretindem pentru noi înșine. Fantaseze cineva pentru naționalitatea și limba sa, cât vré; într'ac'osta nu e ceva, ce ar avé a face cu politica. Bucure-se fie-cine, și fie el de ori și ce naționalitate, Bucure-se, d'ic, fă-cine de av'antagie conaționaliilor sei, afle-se acești măcar și prin alte țeri; nici ac'osta nu e un rău politic. Dacă Românii se bucură pentru luarea redutei Grivița, nu va să d'ică ac'osta alt ceva, de cât că ei au tot acea bucuriă, care o avuiu eu și o avură și alți germâni pentru av'antagiile Germânilor în resbelul germano-francez; apoi, care bucuriă o avú fă-care Italian pentru luarea Romei și consolidarea unității Italiei. Mai d'ic, entusiasmeze-se fă-cine pentru națiunea sa cum i place, sacrifice fie-cine pentru înflorirea națiunei sale și cea mai mare a sa intensivitate, nime nu p'ote să-i iese ac'osta în nume de rău. Din contră, de am aduce noi numai lucrul acolo, ca acele părți de națiuni, din care e compusă Austria, să stee pe trepte mai nalte decât toți conaționaliilor lor, de ar ajunge adecă,

Germâni Austriei la aceea, să fie primii între toți Germâni; Slavii Austriei, să fie cei mai buni între toți Slavii, Italianii austriaci, cei mai cultivați între conaționaliilor lor și Românii din Austria, cei mai respectabili (hervorragendsten) între toți Români! Austria ar fi atuncea adev'erat mare, adev'erat frumoasă și tare.

Dară la imparțialitatea, de care am pomenit mai sus, se mai cere încă ceva. Se cere adecă, ca să concedem și altor naționalități că și ele au acea rațiune sănăt'osă de om, care o avem noi înșine. De aceea cred, că am p'ecătu în contra rațiunei săn'et'ose de om a concetățenilor nostri români, dacă le-am imputat respectivele dorinți anexionistice. — Căci p'ote-se o împreunare de un secul așa de ușor scutura ca pulb'erea de pe p'icioare? p'ote-se cetățenismul unui stat așa de lesne schimba, ca un straiu? precepe óre fie cine ce felu de urmari ar trebui să aibă așa o schimbare, și aceea nu numai pentru una generatiune, ci pentru mai multe? — Nu sunt bucovinenii din naștere, de la părinții lor înc'oze așa de concreșuți cu stările lucrurilor austriace, încât nu ar fi nici decum cu putință, a experimenta o altă împărțire teritorială, fără de a avé tot odată de a îndura cele mai mari și mai simțit'ore stingeriri și daune? — Cine din românii bucovineni — judecând după rațiunea sănăt'osă — ar puté sa simță atari aliciări anexionistice? Bucura-se-vor proprietarii cei mari și v'edă val'orea moșiei lor și a venet'elor lor reduse numai la o pătriță; ori se p'ote să presupunem respectivele aliciări ț'eranului nostru, sau chiar preotului, ca să ajungă ac'osta de a vedé numai votarea unei „legi“ și fondul religiuariu să fie proprietatea statului român; ori ca și el — preotul bucovinén — așa să dev'ia a fi, precum sunt aparițiunile preoților de dincolo, care le vedem în călăt'oriele n'ostre și care cam tare se deosebesc de preoții nostri bucovineni, ce's' bine nutriți, bine dotați și pe lângă aceea, că umblă și în echipage — de stat sunt bine salariați și au prospecte de parochii grase?

Din punctul așadară de vedere a rațiunei sănăt'ose — nu putem presupune la românii nostri bucovineni aliciări respective; și eu cred a fi în drept, dacă susțin, că o partidă cu tendențe de desmembrare, în Bucovina, nu există!

T'ote acestea, ce am atins acum, sunt, după părerea mea în acusațiune numai colorit (Aufputz) și după ce l'am del'aturat, se reduce acusațiunea la aceea, că acești domni unii sunt acusați de a fi adresat o h'artiă la Ministeriul de culte și de înv'etăm'ent împărțisurile sale. Nu credeam însă nimic din cele ce-mi spuse; totuși ghimpele temerei și al neîncrederei remase în inima mea. Începui a gândi la purtarea Laurei față de mine; o aflai neschimbată; ea era prieten'osă, bună ca și mai 'nainte, 'mi ertă să-i sărut mâna, chiar și frumoșă guriță — dar at'ata era totul; abia acum 'mi adusei aminte, cât de rece rem'anea ea la îmbrățișările mele; ea nu 'mi strîngea mâna, când stringeam pe a ei, nici sărutatul ce 'l dam, ea nu 'mi 'inap'oaia.

„Bănuieli mă chinuiau; prietenul veni ad'ouă óră la mine, aț'ită focul și mai tare prin știri mai positive, și așa m'am hot'arit, a veghia mai bine asupra umbletelor damei mele. De comun prânđiam împreună, unchiul, m'ătușă, frumoșă mea verișoră și eu. S'era, în țăua când prietenul me făcu pentru ad'ouă óră b'ag'ator de samă, m'ătușă-mea întrebă la masă pre f'iașă, dacă voiesce să-i ț'ie de urit pe balcon.

„Ea respunse că, ar fi promis prietenei sale a o cerceta. Fără voie

isvoresce în urmă-ți: întocmai așa e și aici. Fie-care clipită i'ți desv'elsesce un nou capriciu al damei tale, în fie-care ți ea ridică puțin câte puțin v'elul și puțin câte puțin d'ă la o parte mantila inimei sale, și în sf'ersit preferi a fi r'emas tot la gratia ferestrii, pentru a c'anta t'anguiri de iubire, și a nu te mai înt'orce“.

„Pe legea mea, DTa ești un aspru criticător“, r'espunde Fróben înroșind; „este un gr'ăunte de adev'ér în cele ce d'ici; dar să fie pe deplin așa? Nu, nici odată, căci atunci acea sc'anteie d'umneđeiescă, care 'ți înv'ăpaie inima, acel moment de fericire, în care o jumétate din un minut ajunge pentru a se înțeleg'ea, ar trebui să minț'ă, și totuși eu cred în originea sa cerescă. O, dar mie umblatu-mi-a óre mai bine“?

„Înțeleg ce vrei să d'ici“ replică Don Pedro; „acel moment e de o frumsetă cerescă, dar adese el este o desamăgire amară. Ascultă mai departe! Pre mine nu mă iritau, nu mă împ'edecau nici un fel de pedeci, și totuși iubiam întocmai așa de ferbinte, ca ori și care cavaler din Spania. Sin-

gura pedecă putea fi inima Laurei, și — ochiul ei nu o mărturisise destul de adese, că se înt'alnesce bucuros cu al meu. T'ote acele mici doveți de frăđeđime, cum ele se obicinuesc în ac'osta stare, dona Laura le primi cu bunătate, și după un p'atrariu de an 'mi permisei, a 'i declara iubirea mea. P'arinti demult v'edură cum stau lucrurile; unchiul meu și d'ad'ă învoirea și 'mi spuse că pentru bunele mele servicii, s'ar fi rugat de regele a 'mi da un patent de maior. Deodată cu însc'aintarea despre înaintarea mea era să mărturisesc tatălui meu iubirea mea și să 'l rog pentru învoirea sa. Eu promisei; o, de ce o am făcut! să nu cređi óre că, deapururea ne stă un demon la spate, care ne înt'inde norocul ca pre o jucărie frumoșă, numai pentru a o sf'arima pe neașteptate?

„Óre cât-va vreme după ce eram asigurat de fericirea mea, făcui cunoștința unui căpitan din un regiment de sviț'eri; în cur'end ne înprieteni-răm și eu apr'ope în fie-care ți 'l primiam în casa mea. El era un june frumos bălan cu ochi limpeđi albaștri,

cu piele albă și obraji roși. El și-ar fi părut prea plăpând pentru un oștén, dacă bravurele ce le făcuse, nu ar fi fost în gurile tuturor. Cu at'at mai periculos era el pentru femei.

„Într'ega sa înfățișare era un ce neobicinuit în ac'osta ț'ară, unde sórele innegresce fețele, unele de sub p'erul negru sc'anteesc ochi negri; și când povestia despre munții de g'hiată, despre vecinica zăpadă a patriei sale, cu plăcere ascultai la cuvintele lui, și mai mult ca o d'óm'nă va fi încercat, să topéscă g'hiat'ă inimei sale.

„Într'o dimin'etă veni la mine un prieten, care știa de iubirea mea pentru Laura, și prin vorbele sale misterióse mă făcu să 'nțeleg că, sau să am bine de grije, sau să mă căsătoresc cu verișoră-mea, și fără de patent de maior, căci altcum ușor s'ar puté întâmpla lucruri, cari nu ni-ar fi tocmai plăcute. Eram turburat, umblai în trabă și aflai că, d'ómna Laura ar avé din când în când, la o amică căsăt'orită a ei, conveniri cu un bărbat, care se furișeză în casa ei înv'elit în o mantauă. Multămii prietenului pentru

din București și o telegramă către Primarul de Iași. Uitându-ne însă la hârtia și la telegramă, trebuie ierăși să scotem din trăsese, ce cu bună seamă nu e numai un pretest, spre a veni asijdere numai la ceea, ce învolvede un pretest. — Atingătoriu de hârtia-suplică către Ministeriu am sulevat mai înainte, că dēnsa, e o scrisore către ministeriu unui stat aflătoriu în amicitia cu Austria, o scrisore, prin carea se cere un don; și-apoi e natural, că, rugând pre cineva de ceva, trebuie să i-se vorbească — frumos. — Junii domni au cugetat, că această manieră va fi aplacidată; ei au cugetat adevă, că trebuie să facă așa, cum face un suplicante, ce vrēnd să rōge pre cineva de ceva, află casualmente că străbunul seu a fost frate cu buna celuia de carele va să se rōge de ceva; deci în puterea acestei titule vrea la respectivul să se insinue. Așa făcură junii domni, și nu cam fără temei, pentru că trebuie să fiă existat cândva o mamă, care a fost mama domnilor de aice și acelor de dincolo. — Eră ce se atinge de conținutul scrisorei ineseși; apoi — măcar că d. Procuror: în trēcăt desaprōbă, căci junii domni au „cersit”, însuși și apriat a spus, că d-sale în scrisore numai cuvēntul „detrunchiat” i părū vătāmătoriu (an-stössig.) — Și acum să trecem la „telegramă”. Nici această, nu conține alta, decât exprimarea condolenței pentru decapitarea Domnitorului Ghica.

A numi Bucovina o parte a vechi Moldove, dōră nu pōte fi punitibil; acesta e un fact istoric, de care și însuși d. procuror a pomenit. Tot așa nu pōte fi o crimă nici exprimarea de condolență pentru un repausat. Unicul cuvēnt „detrunchiat” fu cauza, care aduse pre acusați pe „banca această a acusaților”. Acest cuvēnt este un neologism, înseamnă „abtrennen” — și este numai diferența, că se întrebuează ca participiu-perfect ori ca adjectiv. Este el ca adjectiv, atuncia indică numai starea, fără a indica și modul, cum acea stare s'a creat. Numai când este el ca verb, s'ar putē dice, că s'a cugetat și la modul „detrunchiării.” D. procuror a adaus în acul sēu de aculare, în tot locul, unde vine cuvēntul „detrunchiat” „decidat cu violență (mit Gewalt abgehauen). D-lui nu și-a putut alt-fel închipuī. În „detrunchiat” nu se cuprinde espresiunea „violentei.” Inșă să permitem, că ar învolvede și această însemnare: la ce se referese ea — aice? la un fapt present? nu! la un fapt întēplat înainte de 100 de ani, la un fapt, care e deja transpus în istoria. Asupra unui fapt inșă, ce este

mē voiu fi uitat mai așintit la dēnsa, când dișe aceste cuvinte; ea și plecā ochii și înroși. Cu o oră înainte de a se face nōpte, ea se duse la acea dōmnă. După ce se făcū întunec, me furișai în apropierea acelei case spre a sta straje; atāt de grozav mi tremeam pre Laura, încāt mai că nebunii, când vedui furișându-se pe stradă în sus, dealungul căsilor o figură învilită. Eu mē pusei în pōrta căsei; figura se apropie și voiesce să mē deel din cale. Eu inșe o apuc de mantauă dicēndu-i: „Sennore, ori cine vei fi, în acest moment cred a avē un bărbat de onōre înainte mea, și pe parola D-tale, te provoc: să-mi dai samă!”

„La cel dintēi ton cel scosei din gură, vedui cum se cutremurā; el se gândi puțin și apoi respunse: „Ce voiesci?”

„Jură-mi pe onōrea D-tale,” dișei eu, „că nu intri în această casă pentru donna Laura di Tortosi.”

„Cine cutēză a-mi cere sama despre umbletele mele?” replicā el cu

deja proprietatea istoriei, pot eu să mē esprim cum vreau, bine sau rēu. Conced, că asupra stărei și referințelor de stat presente nu e iertat a se exprima în mod desaprōbatoriu, darā asupra unui act, întēplat înainte de 100 de ani, pot să mē esprim și desaprōbānd: căci unde alt-mintrelea, ar fi marginea; am trebui dōrā și atuncea să cădem în perchisițiune penală, când ne-am exprima în mod defavoraver d. e. și asupra isgonirei proto-părinților nostri din paradis.

(Va urma).

Varietăți.

* (Parastasul) pentru odichna sufletului repausatului arhiduce Francisc Carol, s'a celebrat în biserica gr. or. din Sibiu, cetate, Sâmbată la 11 ore. La această solenitate, severșită de Esc. Sa domnul arhiepiscop și mitropolit Miron Romanul cu mare asistență, au luat parte toți generalii c. r. reprezentanții trupelor din garnisonă, reprezentanții oficiilor c. și reg. u. și comunale și un public numēros. Biserica a fost ajustată conform solenității triste ce s'au severșit.

* (Necrolog): Ni se scrie din Iebel că notariul comunal Marcu Loichița a perdut în restimp de 1 an și 3 luni, doue soții și un fiu. —

* (Invitare). Cu provocare la dispusețiunea §-lui 23 din statutele reuniunii invēțătorilor romāni gr. or. din diecesa Caransebeșului și pre basa decisiunii comitetului acestei reuniuni dto 18/30 Septembre 1877 de sub Nr. 20, subsemnatul presidiu aflā de lipsă a conchiema una ședință ordinară de comitet pe 4/16 Aprile a. c. la 2 ore după amēdi și zilele următore, aici la Bocșa montană în scōla gr. or.

Deci mult on. domni funcționari, membri de comitet și toți președinții despărțemintelor amintitei reuniuni, prin această cu totā stima cuviincioasă sūnt invitați a participa la ședința ordinară de comitet sus-amintită, la timpul și ora determinată, și încă cu atāt mai vērtos, cu cât această este prima ședință, la care participā și președinții din cele 11 despărțeminte ale reuniunii, staverite prin statutele noi provisorii și deja constituite, și la cari se vor lua dispoșițiuni importante pentru interesul și prosperarea reuniunii. — La acest loc inșe se observă, că după înțelesul decisiunii comitetului din 8/30 Septembre 1877 Nr. 3, toți mult onorabili domni funcționari, membri de comitet și președinți ai despărțemintelor, vor bine-voi a notifica subsemnatului presidiu participarea ori la cas

glas innădușit și prefăcut. Din rostirea lui înțeseși că, trebuie să fie străin; o presimțire stranie mi cuprinse sufletul. Căpitanul din San Montanjo cutēză, respunsei eu smulgēndu i, înainte de a prinde de veste, mantaua de la față — era prietenul meu Tannensie, svițeranul.

„El stătea impetrit înainte mea ca un făcētōr de rele, neputēnd dice un cuvēnt. Eu inșe scosei sabia, și înneecat de turbare, ii făcui semn, să facă și el asemenea. N'am altā armă decât un pumnar' respunse el: Eram gata a-i înfige fără amēnare sabia în pāntece dar vedēndul, cum pregătit pentru tōte sta incremenit înainte mea, nu putui implini lucrul infricosat. Mai dobēndii atātā sänge rece, pentru a-i spune că l' aștept mäne diminētā înainte cetății pentru a-mi da samă cu arma în mână. Eu remāsei strajă la pōrtă; el promise și se duse.

(Va urma).

de împedecare neparteciparea la ședință convocată.

Pre lângă stima cuviincioasă sūntem Bocșa montană, 2/14 Martie 1877. Stefan Antonescu, Ioane Marcu, președintele reuniunii notariu.

* (Cerculariu). P. S. părintele episcop din Arad I. Mețianu a emis un cerculariu către preoții diecesani, în care accentuându-se, că unii dintre preoți într'atātă desconsiderā portul sau îmbrăcāminteā preoțescă încāt nici la funcțiunile publice nu îmbracă vestimēntul preoțesc, adevă reverenda, ci numai nisce vestminte civile: constringe pe preoți, ca la nici o funcțiune religioasă și la nici o ocașiune mai alēsă ori adunare solemnă să nu cuteze a se presenta alt-mintrelea, decât numai în reverendă.

* (Societatea pentru fond de teatru romān). Comitetul ținū în Dumineca trecutā ședință, la care luarā parte d-nii: președintele Alexandru Mocioni, vice-președintele Iosif Hosszu, cassariul Ioan cav. de Pușcariu, membrul V. Babeș și secretariul Iosif Vulcanu. Din agendele acestei ședințe publicām aice:

Conspectul fondului pentru teatru romān în 10 Martie 1878:

I. Percepte:

7/1. În conspectul de la 7/1 1878 s'a aretat starea fondului cu: în bani 52 fl. 85 cr., în papire 12,340 fl. 88 cr.

14/1. Pentru cupōnele de la obligațiunile de stat etc. până la 1 Iun. 1878 s'a capētat de la banca de escompt, în bani: 68 fl. 5 cr.

28/2. Prin „Albina”, pentru cupōnele bancei de asig. „Transilvania”, în bani 18 fl.

28/2. S'au elocat la „Albina” spre fructificare 18 fl.

14/1. S'a cumpērat obligațiunea rurală ardelenă Nr. 20,358, în valōre nominală, 50 fl.

1/3. Detto 21,696, în valōre nom. 50 fl.

Suma, în bani 138 fl. 90 cr., în papire 12,458 fl. 88 cr.

II. Erogate:

8/2. S'a elocat la „Albina” 18 fl. 8/2. Post porto recomēdat — 15 cr.

14/1. Pentru obligațiunea rurală ard. Nr. 20,358 — 38 fl. 70 cr.

Detto nr. 21,696 — 38 fl. 41 cr.

Suma 95 fl. 26 cr. în bani.

Scotind erogatele din percepte, rămāne: în bani 43 fl. 64 cr., în papire 12,458 fl. 88 cr., La olaltā starea fondului preste tot 12,502 fl. 52 cr.

Budapesta, 1 Martie 1878.

Ioan cav. de Pușcariu, „Fam.” cassariu.

* (Cāt venit pōte aduce o scrōfă). Un econom din Schlettstadt, care se ocupa de mai mulți ani cu prāsila de porci englezesci, a cumpērat în a. 1873 dela societatea agricolă un purcel de prāsila de rasă engleză cu 8 fl. În 16 Septembre 1874 a dobāndit din această prāsila 9 purcei, în 7 Martie 1875 15 purcei, în 29 Septembre 1875 14 purcei, în 3 Martie 1876 14 purcei, în 15 Martie 1877 18 purcei, la olaltā 70 purcei. Din acesti 70 purcei s'au prāpădit 8, iar celalți 62 s'au vēndut ca purcei de 6 septāmāni cu fl. 10 unul, prin urmare toți la olaltā cu fl. 620. Afară de această scrōfa, care a prāsit purcei, a dobāndit premii la espoșiții și anume la Hagenau 1874 fl. 17, la Metz 1876 fl. 50, la Schlettstadt 1876 fl. 13, la olaltā fl. 80. Considerānd că scrōfa este acum de 2 mājī de grea, pentru care măcelariul totdeuna dă fl. 50, astfel acest dobitoc, pentru a cărui cumpērare s'au recerut un capital de fl. 8, au adus în restimp de 3 și jum. ani un venit bruto de 750 fl.!

* (Din Șura mare) primim de la mai mulți locuitori o plānsōre, că provisorul de acolo nu și vede de oficiu.

PARTEA SCIENTIFICĂ ȘI LITERARĂ.

Principii și fundamente de ortografia daco-română.

Partea a II-a.

(Urmare).

Dlu T. Maiorescu p. 181 pune întrebarea: Prin ce felii de litere trebuia, să exprimām sonurile w , y , — și respunde că greutatea nu e de a introduce semn nou pentru w și y , — ci de a afla valōrea celor introduse (τ și), și adange: „Cele mai multe gazete și cărți romāne din Austria, nu admit pentru sonurile w și y vre-o însemnare statornică în tōte casurile ci le exprimā prin s , t , dānd câte-va regule, și însemnānd numai escepțiunile. Argumentele cari se aduc în favōrea acestei scrieri (din Austria) nu ni par temeinice, și sūntem siliți a o respinge, că nu îndeplinesce însușirea principală a alfabetului, fiindă nu se înseamnă prin litere deosebite sonurile flecționarie. Dacă este vorba a păstra numai scrierea latină, atunci adversarii nostri nu ar trebui să întrebuințeze nici accentele grave, acute și circumflexele pentru deosebirele sonurilor z și a , căci Romāni nu aveau nici aceste accente; dacă totuși introducem semne neobiceșuite, atunci e mai rațional a introduce semne anume destinate pentru exprimarea cea mai lāmurită a flecționilor.” (pag. 187).

Respingerea ortografiei din Austria pentru w și y se face darā din motiv că „nu se înseamnă prin litere deosebite sonurile flecționarie” — apoi „că trebuiesc semne destinate pentru flecțiuni”.

Mai înainte de tōte se vede că T. Maiorescu și bate un principiu cu celalalt. Dacă-i trebuie litere deosebite pentru sonurile flecționarie, atunci precum a luat pe z , pentru sonul derivat din d , să și fie făcut literă și pentru w , y ; dacă-i trebuiesc semne destinate, anume pentru flecțiuni atunci trebuia să țină pe d cu codiță, ca și pe t , și. Dar sonurile z , t , s , vin înainte nu numai ca sonuri flecționarie (vrea să dică în casurile de declinațiuni, și persoanele de conjugățiuni) ci și ca sonuri primitive, — deci alte litere deosebite sau semne destinate nu sūnt de lipă numai pentru flecțiuni, — și astfel tesa pusă, cade. —

Accentele pe vocale în mai multe limbi arată stări de flecțiuni, — dar semnele pe consonante nici într'o limbă nu arată vre'o flecțiune, și nici la noi nu se vor putē inventa și nici sūnt semne destinate pe consonante, pentru flecțiuni; căci să și primim semne pe consonante, acelea vor arāta sonul, fără respect la flecțiune. T. Maiorescu care dela Francezi a împrumutat codița nu ne-a arētat că unde vine această ca semn de flecțiune? precum le numesce la noi, — ca să avem lucru nou.

La pag. 186. dice T. Maiorescu: „Intercalarea lui i după t , pentru a face y , nu este logică. — i numai atunci s'ar putē întrebuința pentru însemnarea lui y , când ar fi o regulă constantă a limbei nōstre că t , înainte de i urmat de o altă vocală se cetesce y . Dar tocmai această nu este. Am arētat în paginile precedente esemple contrarie: hartie, argintie, gratie etc.”

T. Maiorescu, cu câte-va escepțiuni trēntesce nu numai regule generale gramaticale, ci și însușirea limbei.

Multe cuvinte avem cu t , cărui urmēză i , și pentru această: t se respunde y .

Prē puține cuvinte inșe sūnt unde t înainte de i și ține sonul original și prē puține unde i se intercalēză pentru ca t să fiă y .

Deci nu escepțiunea, unde i se

intercalază hotăresce, ci regula generală; și dacă după acesta și în gramatică, în mii de locuri ti este u, urmază, că după principiul din regula generală, ti — este u, și acolo etimologice nu se află, dar pentru son e de lipsă, să se intercaleze. Că se află exemple și contrarie, acestea nu pot trânti regula.

Reîntorcând acum la exemplele aduse de T. Maiorescu: hartie, argintie, gratie; și adaugând hartia, (χαρτιζ) partia (partia) și (γρατιζ) — mai întâiu observez, că greutatea nu zace pe t, ci pe vocale precum pe accentele lor, si inmoiarea lui i. Atunci când noi nu avem încă semne potrivite vocale când sunt inoate, când și strămută sonul și când i se înmăia. Așa precum T. Maiorescu aduce exemple, firesce că e greu a scrie bine.

Dar nu hartie, hartia ci hartia nu gratie, gratia ci grathia, nu partie, partia ci parthia, iera cu i môle grétia, partia. Greutățile în grad mic purced dela însușirea limbei.

T. Maiorescu la pag. 187 dice: „Unii scrietori păzesc regula că t înainte de i se cetesce u, și prin urmare scriu în acest cas sonul u cu litera t, fără alt semn. Atunci însă când t rămâne t, și înainte de i întrebuițeză un semn; dar semnul nu l pun la t, ci în carea vocala următoare cu un circumflex, d. e. pronumele uși il scriu ti, dar pronumele tine, il scriu tine“.

Acésta regulă este pusă pe capul etimologitilor, fără ca aceștia să o mărturisescă.

(Va urma.)

Bibliografie.

Petri Vasile, Nou Abcdar românesc. Sibiu. Editura autorului. 1878. Prețul unui exemplar legat 25 xr.

Anunțăm cu plăcere aparițiunea acestui Abcdar compus după ortografia „cu semne“. Vom reveni într'o dare de semn asupra acestei lucrări recomandabile.

Documente privitoare la Istoria Românilor culese de Eudoxiu Hurmuzachi. Vol. VII (1750—1818), publicate sub auspiciile ministerului cultelor și al instrucțiunei publice. Bucuresci 1878. Prețul unui exemplar 40 lei noi (circa 20 fl. v. a. pentru Austria).

Teodorescu C. V., Conductorul mașinilor de aburi și al mașinilor de treerat pentru usul proprietarilor de mașini etc. etc. Bucuresci 1878. Prețul 1 leu 30 bani.

Roman R., Radu. Poemă. Prețul 2 lei noi.

Vioreanu Dim. P., Munca și Funcționariismul. Conferență ținută la Atheneu. Bucuresci 1878. Prețul 30 bani.

Va eși de sub tipar până în finea lui Maiu a. c.:

Miculescu Tamasiu Grigorie, Colecțată de Recepte din economia, industria, comerțiu și chemia. —

Prenumerățiuni la această carte se mai primesc până în 1|13 Maiu a. c. cu câte 50 xr. de exemplar, plățiți înainte. Colecțtanți primesc dela 6 exemplare solvite — unul gratificațiune. — A se adresa în Gherla (Szamosujvár) la editorul Nicolae Fe-kete-Negrutiu.

Libreria Soccet et Comp. în Bucuresci aduce la cunoscința publicului cetitor, că se află la ea depositul central al publicațiilor ale Societății academice române. Cereri din ori care parte se vor efectui cu promptitudine, dacă vor fi însoțite de ecui-valentul respectiv.

Convorbiri literare. Anul XI. — Nr. 12— 1 Martie.

Sumariu:

Victor Emanoil — Cavor — Lamar-mora. (Estract din misiile mele politice) de V. Alecsandri. Despre partidele po-

litice, studiu de Gr. G. Peucescu urmare și sferșit). Sufesele latinești, studiu de St. Stefurea (urmare) Povestea Codrului...; Povestea teului...; Singurătate, poesii de M. Eminescu. Pasiunile, trad. din Retorica lui Aristotele, Cartea a doua de I. Caragiani. (urmare). Strofe improvizate la mörtea lui Rola, de V. Alecsandri. Și pulbere jerină...; Tristă de ce-i...; Cea din urmă frunză (din Théophile Gautier); Am plecat...; Pe-al meu gând...; poesii de Veronica Micle. Bibliografie. Corespondență. Erata.

Cu numerul acesta se încheie anul XI al acestei publicațiuni unice în felul ei la noi Românii.

Cei ce doresc a se prenumera la „Convorbiri literare“ pentru anul XII, au a se adresa sau la „Tipogafia Națională“ în Iași, sau la redactorul Iacob Negruzzi în Iași, alăturând epistolei 6 (șése) fl. v. a. ca preț de prenumerațiune pentru anul XII întreg. Credem că se vor afla dincóce de Carpați mulți doritori a și procura cu un preț atât de eftin o lectură atât de interesantă și instructivă.

NOTIȚE.

(Le Chant du Latin). Societatea limbelor romane din Montpellier (în Franca) ne trimite spre publicare următoarea Programă:

În marția Pascalilor din 1878, — an care coincide cu milenaria aniversare a fundatiunii cetății Aquae Sextiae (Aix en Provence) de către Romani, — Societatea limbelor romane va decerne la Montpellier, în ședința solemnă a celui de al doilea al său concurs trienal, o cupă mare simbolică de argint, ca premiu autorului celei mai bune poezie pe tema următoare Cântul Latinului, sau altfel dis Cântul ginții latine.

Pentru acest premiu, — care este oferit de Escelenția sa D. A. de Quintana y Combis, president al Jocurilor florali ale limbei catalane, de la Barcelona, în 1874, — limba română, franceză, catalană, italiană, provençală, și tóte limbele latine sunt admise la concurs.

Societatea limbelor romane dorește ca această poezie, care nu trebuie să fiă pré lungă, să se considere ca un fel de căut de ginte, putând, grația a număróse traducțiuni pe același rim, să deviiă un cânt comun tuturor popórelor cari vorbesc astăzi un idiom derivat din vechia limbă a Romei.

Concurenții sînt invitați a indica, într'un mod precis, de care limbă sau dialect se vor fi servit.

Manuscriztele poesiei Cântul Latinului pot chiar fi însoțite de notațiunea musicală a unei arie potrivită cu vorbele.

E neapărat ca manuscriztele să fie adreseate franco înainte de 25 April 1878 (ultim termin de vigóre), către Secretarul Societății (A Monsieur le Secrétaire de la Société des langues romanes, a Montpellier, France).

Manuscriztul va purta epigraphă, care va fi copiată și pe un plic sigilat care să conțină scris numele și adresa autorului.

Poesiile trâmise cată să fie inedite. Societatea și rezervă dreptul de a face să se traducă în tóte limbele române Cântul Latinului care va fi premiat, și de a modifica sau chiar schimba notațiunea musicală a ariei, în cas când s'ar face un nou concurs pentru aceste două ultime obiecte, un nou program special va fi anunsat înainte de 1 Iunie 1878.

Manuscriztele trâmise nu se vor mai restitui, ci vor fi depuse în arhivele Societății, care va avé dreptul de a publica, o dată cu bucata premiată, și tóte acelea cari i se vor păré cămerită de a fi imprimate.

Acéstă programă ne a venit totdeodată în traducție provençală, franceză, spaniolă, italiană, portogeză, milanasă, siciliană și romană (din Engadin). Traducțiunea română e de dl. Dr. Obedenar.

Sciri ultime.

(După „S. d. T.-B.“)

Viena, 18 Martiu n. În ședința publică a delegațiunei ungueresci Dr. Falk a motivat cunoscuta propunere în privința creditului de 60 milioane. Un număr de oratori luară cuvântul. Mai toți au declarat, că votéză creditul, speră însă o deslegare pacinică. Conte Szechen a propus în privința încuviințării creditului un concludamendat.

Mâne se continuă desbaterea.

Bursa de Viena	
din 6 18 Martiu 1878.	
Metalicele 5%	62 30
Imprumutul naț. 5% (argint)	66 30
Imprumutul de stat din 1860	111 —
Ațiuni de bancă	798 —
Ațiuni de credit	230 80
London	119 25
Argint	105 90
Galbin	5 60
Napoleon d'aur (poli)	9 53
Valuta nouă imperială germână	58 65

Estras din fôia oficială „Budapesti Közlöny.“

Licitațiuni: în 20 Martie mobilii și imobil. lui George Ciocan în Șicarleu (jud. cerc. Baia-Mare); în 24 Aprilie imobil. rămăsului după Petru Bulbocă în Șimotelke (tribunalul Cluj) în 20 Aprilie și 20 Maiu imobil, lui Nicolae Frinc în Benedict (jud. cerc. Aiud); în 8 Aprilie și 8 Maiu imobil. lui Iulian Suciu în Laz; în 3 Aprilie și 3 Maiu imobil. lui Ioan Savu în Pianul de jos (jud. cerc. Sebes); în 21 Aprilie și 21 Maiu imobil. lui Ioan Bulea în Părău (jud. cerc. Făgăraș); în 1 Aprilie imobil. lui Moise Wertheimer în Cluj (tribunal).

Nr. 25.

CONCURS.

Pe basa ordinului Preveneratului Consistoriu arhidiecesan din 26 Ianuarie a. c. Nr. 103 B. pentru parochia vacantă Crisbav, de clasa III în protopresbiteratul II-lea al Brașovului se publică din nou concurs cu terminul până la 25 Martiu a. c.

Emolumentele sînt:

1. Casa parochială cu două încăperi și pivniță;
dela 2. Dela 120 familii câte una ferdela secară seu în bani 1 fl 40 cr., veduve și neorustici pe jumătate.

3. De la două grădini numite Varveghi și Coda românului circa 33 fl. v. a.

4. Venitele stolari stotorite în sinodulu parochial din 13 Iunie 1876.

5. De la pădurea și pășunea de 18 jugeri venit curat 8 fl. v. a. din cassa comunală; alte venituri din sus numita pădure nu sunt.

Doritorii de a ocupa această parochiă, au a-și așterne concursurile instruite în sensul statutului organic, și dispozițiunilor sinodali pentru regularea parochielor.

Ear după urmata alegere de paroch în matera Crisbav, se va dispune definitiv și în privința filiei Nou, care se ține de Crisbav, și ambele acestea se administreză de parintele capelan Ioan Tulbure.

Brașov, în 5 Februaru 1878.
În conțelegere cu comitetul parochial.

Ioan Petric,
3—3 protopresb.

Nr. 38.

CONCURS.

Pentru ocuparea postului de capelan în parochia de a III clasă din Muncelumuare cu filiile Muncelumuic și Boia-Barzu, cu încuviințarea Pré venerabilului Consistoriu arhidiecesan din 20 Decembre a. tr. Nr. 3163, se scrie concurs până la 25 Martiu st. v. a. c.

Emolumentele împreunate cu acest post sînt: jumătate din venitele acestei parochii computate aprópe la 300 fl. v. a. adecă 150 fl. v. a.

Cei ce doresc a ocupa acest post vor avé a-și adresa concursurile instruite conform legii și dispozițiunilor prescise de Sinodul Arhidiecesan din 1873 la subscrisul până la terminul indicat.

Deva, 14 Februaru, 1878.

În conțelegere cu comitetul parochial.
Ioan Papiu, m. p.
3—3 protopresbiter.

Nr. 32 — 1878.

CONCURS.

În sensul înaltei ordinațiuni a Prea vener. Consistoriu arhidiecesan din 9 Februarie a. c. Nr. 170 B. se scrie prin această concurs din nou, pentru parochia gr. or. de clasa III-a din Ohaba de sub trăcu cu filia Ciopea, în protopresbiteratul tractului Hațeg, cu terminul până la 26 Martie a. c.

Emolumentele sînt:

1. Din parochia Ohaba de sub pétră carea numără 100 fumuri, dela fiește care fum câte două ferdele cucuruz cu tuleul, două cupe vin (must) și câte una și de lucr (clacă), apoi stolele îndatinat.

2. Dela filia Ciopea, carea numără 42 fumuri, dela fiește care fum câte două ferdele cucuruz cu tuleul, stolele usitate și pământ arătoriu 2 $\frac{1}{2}$ jugere.

Doritorii de a competi la această stațiune, au a-și așterne suplicele lor bine instruite la subscrisul, până la terminul sus amintit.

Hațeg, în 24 Februarie 1878.

În conțelegere cu comitetul parochial.
I. Rațiu, m. p.,
3—3 protopresb.

Nr. 38 — 1878.

EDICT.

În urma procesului divorțial intentat sub pr. 11|23 Faur 1878 de Anna Ioan Ittu asupra bărbatului ci Nicolau Dordea amândoi din Vale comitatul Sibiului pretura Selistei, numitul bărbat Nicolau Dordea, carele acum de 4 ani este pribegit și ubicațiunea lui este necunoscută, se provóca prin această, ca în termin de un an și anume: până în 15 Martie 1879 negreșit să se înfăcióseze înaintea forului matrimonial subscris, pentru că la din contră procesul intentat se va pertracta și hotări și în absența lui.

Sibiuiu, 3 Martie 1878.

Forul matrimonial gr. or. al tractului Sibiului I.
2—3
Nr. 119.

EDICT.

Ioan I. Petric din Brașov, carele a părăsit cu necredință mai de 4 ani de țile pe legiuita sa socie Paraschiva Ioan Manole tot din Brașov fără de a se sci locul unde se află, este prin această citat, ca în termin de un an și o ții, să se prezenteze înaintea subscrisului for matrimonial, căci la din contră și în absența lui se va pertracta și decide procesul intentat asupra de către socia sa.

Brașov în 22 Faur, 1878.
Forul matrimon. gr. or. al tractului I al Brașovului.

Iosif Barac, m. p.
2—3 protopresbiter.

Banca generală de asigurare mutuală „TRANSILVANIA“.

A IX-a adunare generală ordinară

se va ținé Duminecă în 26 Martie 1878 la 3 óre după prânđ în casa proprie (Strada Cisnadiiei 5).

Obiecte de pertractare:

1. Darea de séma despre afacerile anului 1877 și substernerea bilanțului;
2. Raportul comitetului de supraveghiere despre compturile anuale;
3. Întregirea consiliului administrativ;
4. Propunerii încurse din partea membrilor.

Sibiuiu în 2 Martie 1878.

[1—2]

Comitetul administrativ.